

Rdeči vihar

Povest iz prve indijanske vojne za Ohio — Po starih virih pripoveduje Fric Steuben

Zamišljeni Mirko sploh ni opazil, da je žena stopila k otroku. Držal je indijanski opanek, mokasinček, v rokah in je zdaj pa zdaj zašepetal:

»Moj sinko ga je bil tako vesel!«

ko velevala takratna zdravniška znanost, — mrzlica pa je bila vedno hujša. Izprva je sinek ječal in stokal, zdaj niti tega ni storil več. Ležal je izčrpan, ne da bi se ganil, v očeh ni bilo več bleska

Krasno rasel Indijanec je stal pred Mirkom in zrl nanj

Mirko in žena sta storila vse, kar sta le zmogla, da bi otroka rešila. Sinko je zbolel povsem nepričakovano, prav nič nista poznala vzroka, ko ga je nenadno napadla huda mrzlica. Kako naj bi bila vedela, da sta ravnala ravno narobe. Kaj je bilo takrat, pred sto petdeset leti, znanega o mrzlih obkladkih, o vročem čaju in toplem mleku! Nobene pijače nista dala otroku, ker je pač ta-

in obupani starši so videli kako gineva njegova telesna moč, ne da bi mogli otroku količkaj pomagati. Treba je bilo potrpeti in upati.

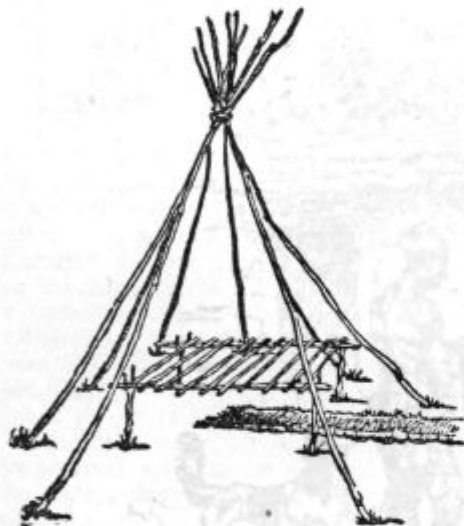
Prva bližnja naselbina je bil poldrugo uro daleč. Tam in še miljo dalje naokrog ni bilo nobenega zdravnika. Razen tega so bili takratni zdravniki v teh krajih navadni padarji. Samo en mož bi bil lahko pomagal — toda tega

prav zdaj ni bilo mogoče najti, ko je bil najbolj potreben.

Brezciljno pričakovanje je krepkemu kmetovalcu Mirku vzelo pogum in ga je izčrpalo. Tako je sedel tukaj, s komolci oprte ob kolena in je brezizraznih oči strmel pred se.

Tiras, vrli hišni čuvaj, glavo naslonjeno na sprednje šape, je spokojno ležal pred vrati in je zdaj pa zdaj zacvilil. Naenkrat je napel ušesa, dvignil mokri nos in vohal po vetru. Sunkovito je zalajal, skočil pokonci in pohitel okrog hiše.

Kmalu nato so v pesku zašumele tihe, skoro neslišne stopinje. Senca je padla na zemljo, pokrila je tudi mračnega Mirka, sedečega na klopi.

Takšno je bilo ogrodje šotora

Krasno rasel, visok Indijanec je stal tu naslonjen ob svojo puško in je resno motril Mirka. Glava mu je bila ostrižena, samo na temenu je bil šop kodrov prepleten s tankim, rdeče pobarvanim usnjenim trakom. Gornji del života je bil popolnoma gol, v ostalem je Indijanec nosil na sebi pas, usnjene hlače, na nogah pa mokasine. Za pasom sta mu tičala dva noža, na traku je bil mošnjiček s krogli in rog s smodnikom.

Bistrega, resnega obraza ni kvarila nobena slikarija. Vzbočeno čelo je pričalo o veliki razumnosti, krepak, drzno usločen nos pa o strastni naravi, a čvrsto vnaprej zbočena brada o močni volji. Indijanec je zdaj s svojimi temni-

mi očmi mirno pogledoval okrog sebe, pogledal psa, ki je bil prišel z njim izza hiše in je stal tu ob njem, kakor da ga hoče povedi naravnost v hišo. Indijanec je pogledal skozi vrata, pozorno poslušnil in se je naenkrat lahko ozrl: začul tiho ječanje otroka iz hiše. Globok je bil Indijančev glas, ko je v dobri angleščini vprašal Mirka:

»Kaj se je zgodilo, brat moj, da si ves izpremenjen v lice?«

V hiši je tedajci lahko kriknila Mirkova žena, Mirko sam se je zdrznil in planil s svojega sedeža pokonci.

»Logan!« sta mož in žena vzkliknili istočasno. Mirko pa je z rokama prijel Indijanca za obe rameni in še enkrat skoro zakričal: »Logan!« Tako ga je bila že prevzela bolečina, ki jo je zdaj naenkrat premagal Indijančev prihod. Ti isti trenutek je Mirko že tudi prijel Indijanca za roko in ga kar vlekel s seboj v hišico, k svojemu malemu bolniku.

Indijanski glavar Logan se je napravil domačega. Sklonil se je nad otroka in mu položil desnico na čelo. Zgrozil se je. Oče in mati sta to opazila, čeprav je bila soba zamračena. Skoro jokajoče je govoril Mirko:

»Dva dni je že bolan, tako strašno ga daje mrzlica. Izprva je ječal in vpil, zdaj samo še po malem zastoče.« — Hotel je še nekaj dostaviti, toda si je premislil.

Logan je še vedno držal desnico na otrokovem čelu in je nekaj razmišljal. Nenadno se je domislil in se odločil, se je spet razgibal. Pogledal je po hišici naokrog, vzel prvo posodico, jo ponudil gospodinji in rekel: »Vodo zavri!«

Z Indijancem je bil prišel tudi neki njegov mlad spremljevalec. Temu svojemu rojaku, ki je neopažen prišel za njimi v hišo, je zdajci rekel Logan nekaj indijanskih besed, ga povedel k vratom in mu je pokazal nekam proti gozdu. Še malo mu je raztolmačil, nakar je spremljevalec odhitel izpolnit glavarjevo povelje.

Logan mu je sledil iz hiše. Mirko za njim. Pred hišo je Indijanec vzel sekir, razsekal nekaj polen, potem se je ogledal in je začel sredi peska pred klopjo pri vsej solnčni vročini pripravljati grmado za ogenj. Vse to je delal neverjetno naglo in Mirko mu je pomagal ne da bi vedel, kaj bo vse iz tega.

Vidovo potovanje

Spisal Marjan Smole, uč. VI. razr. v Žužemberku

1.

Vidu so čez noč umrli starši. Nikogar ni bilo, da bi ga tolažil. Ko so vaščani nesli starše k pogrebu, se je Vid bridko jokal. Po pogrebu se je vrnil v prazno stanovanje. Zalostni dnevi so se počasi vrstili, a Vid ni vedel ne kod ne kam.

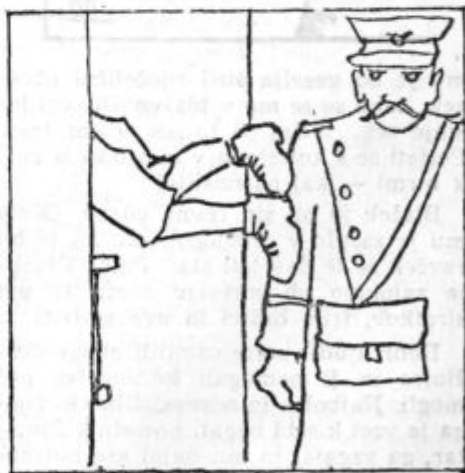
2.

Čez štirinajst dni je Vid dobil pismo od svojega imovitega strica, naj se pripelje k njemu, češ da bo zanj skrbel in ga poslal v šolo. Vid se je ves srečen odpravil na pot, a na kolodvoru je skoraj prišel pod vlak.

3.

Med vožnjo je Vid ves truden zaspal. Sopotnik, ki je bil navaden tat, mu je skrivaj izmaknil listnico in kovčeg. V listnici je bila tudi vozovnica. Ko se je Vid prebudil, ni bilo o sopotniku več duha ne sluha in Vid je takoj opazil tatvino.

4.

Vid se je bal, kaj bo sprevodnik napravil z njim, ker ni imel več vozovnice, denarja pa tudi ne, da bi jo v vlaku kupil. Ko je videl, da je sprevodnik prišel v njegov oddelek, je hitro skočil skozi okno. (Dalje.)

Manica:

Birmanček Blaž

Da ste ga videli malega Blaža, sedečega poleg svojega botrčka v lepem koleslju, o da ste ga videli! Kako se

mu je od veselja širil rdečelični obrazek, kako so se mu v blaženosti svetile sinje oči...! Saj pa to res ni kar tako Peljati se s kolesljem v mesto in še celo k birmi — kaj pa mislite!

Blažek je bil sin revne vdove. Očeta mu je zasulo v premogokopu, ko je bil revček še le dve leti star. Poleg Blažka je zajokalo ob mrtvem očetu še pet sirotkov, trije bratci in dve sestrici.

Dobri ljudje so se usmili uboge družinice in ji pomagali kolikor so pač mogli. Najbolje je odrezal Blažek. Njega je vzel k sebi bogati posestnik Zbontar, ga vzgajal in mu dajal vse potrebno. In danes mu je bil celo birmanski boter.

Mnogo lepega in zanimivega je videl tisti dan Blažek. Kar preveč za en dan. Pa koliko in kaj vse mu je dobri botrček nakupil — to, to!

Popoldne je pa Zbontarjeva mati napravila kar malo gostijo in v neizmerno radost Blažkovo povabila tudi njegovo mamico, bratce in sestrici.

Ko so bili ravno najboljše volje, vzame boter Zbontar iz žepa petdesetdinarski kovanec in ga ponudi Blažku:

»Na, to je tvoje! Napravi z denarjem kar hočeš Lahko ga shraniš, smeš pa tudi z njim kupiti kar ti poželji srce!«

Srešni Blažek se jecljaje zahvali nato pa vzklikne:

»Ljubi botrček, Bog varuj, da bi denar zapravil! Sicer bi ga prav rad vrgel v hranilnik k drugemu drobižu, toda danes — v spomin na tako srečen dan — botrček, ali ga smem pokloniti moji mami?«

Za trenotek nastane tišina. Vsi navzoči so globoko ginjeni nad iskreno otroško ljubeznijo. Nato pa boter potreplje birmančka po rami:

»Blažek tako je prav. Le daj mami ta kovanec, za v hranilnik ti pa še noč dam drugega. Vidiš, še jaz sem te vesel, kaj še le tvoja mamica. Ostani

vedno dober sin in nikdar ne pozabi kaj je tvoja otroška dolžnost! Zapomni si Blažek in tudi vsi drugi, ki ste danes tu zbrani: hvaležnost in ljubezen do matere je blagoslov za vse vaše bodoče življenje!«

Deruda:

Mali junak

V hribih kočevskih je kravice pasel,
ves zadovoljen, če tudi ubog,
s ptički prepeval je, z njimi je rasel
v svobodi zlati, poznal ni nadlog.

Cenil je šolo in ljubil učenje,
rad si je glavico mlado bistril,
kakšno je v srcu imel hrepenenje
kakšne načrte je v duši gojil!

Toda edina noč vse mu je vzela —
zubljí rdeči zažigajo krov,
zdaj zdaj se hiša očetova bo vnela —
strah bo in groza sred golih zidov!

Kakor da višja navdahne ga sila,
skoči z ležišča, obupno kriči:
»Bratec moj, očka in mamica mila —
kje ste, vstanite, bežite — gori!«

Plane iz sobice, tiplje — temno je —
dim se vali in ga ščiplje v oči,
komaj pritipa do vrat, da bi svoje
drage prebudil — a kljuka žari.

Stisnil je — dlan zacvrči mu spečena
— joj, to boli! Toda mali junak
vztraja, budi, če se tudi kolena
v boli šibe in zastaja korak.

Rečil je starše in bratca pogina,
zbudil sosede, da šli so gasiti,
njega pa gloda in žre bolečina,
žene ga ven, da trpel jo bo skrit.

Ko so naposled našli siromaka,
hišica že je zgorela do tal — — —
občudovali so vsi le junaka,
srečni, da vsaj jim še živ je ostal.

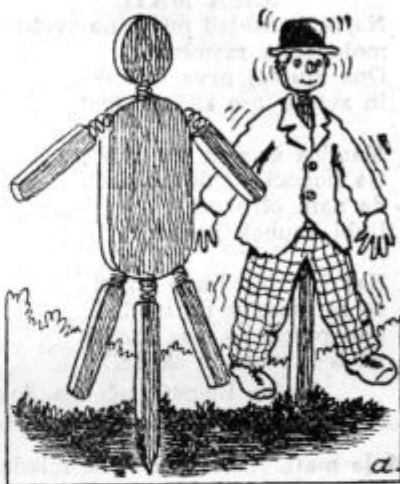
Živ? Saj telo ena sama je rana,
komaj v obrazu mu najdeš oči,
koža na licih, na rokah ožgana,
kakor umazana krpa visi.

V bolnišnici revež je vzlic bolečini
slikal strahotni, pogubni požar,
pravil o ljubljeni svoji družini,
toda o sebi je molčal vsikdar.

Kadar ga najbolj telo je bolelo,
takrat veselo je pesem zapel,
takrat srce si je dom zaželelo,
ves je v ljubezni do doma vzdrtel.

Ko mu telesce ožgano je mrlo,
ko mu selila se duša je v raj,
ko se mu zadnje je upanje strlo,
želel edino v domači je kraj.

Živo poljsko strašilo

Tisti, ki so na kmetih doma in tisti, ki imate v mestu kak vrtiček, ste gotovo že opravili setev. Lepo je delo na vrtu in na polju, a še mnogo lepše bi bilo, če ne bi prihajali ptiči in sproti zobali semen. Morda ste si že kdaj sami napravili poljsko strašilo, ki pa ni imelo prevelikega uspeha? Poizkusite si to pot narediti strašilo, kakor vam ga kaže naša slika! Trup in ude napravimo iz primerno debelih deska. Ude pritrdimo k trupu s pomočjo vzmeti iz kake stare žimnice. Kako morate to narediti, vidite na levi strani naše slike.

Ko je to delo opravljeno, oblečemo strašilo v staro obleko in mu poslikamo obraz z živimi barvami, oči črno, lica in usta rdeče itd. Klobuk pritrdimo z žebli na glavo. Zdaj zabijemo strašilo v zemljo. Pri najmanjšem vetru se mu bodo roke in glava majali. Ptiči, ki se mrtvega strašila hitro navadijo in se ga potem ne bojijo več, se takega gibčnega in večno nemirnega strašila hudo bojijo!

Žric Brundek.

Jutrovčki pišejo

Moja zlata mamica. Mamico vroče ljubim, ker je mamica moj najdražji zaklad. Ona skrbi zame, ona mi daje hiano, ona mi daje piti, ona me zelo ljubi in njena ljubezen je neskončna.

**Peče Tamara, uč. II. razr.
na Ptujski gori.**

NAŠA MATI

Največji zaklad mi je na svetu moja zlata mamica. Ona zjutraj prva vstane in zvečer gre zadnja spat.

Mamica šiva in pa lika tja ponoči — do polnoči, da nam otrokom ljubi kruhek preskrbi.

Kako bi blo hudo živeti če bi mam'ce ne imel, kdo potem za nas otroke na tem svetu bi skrbel?

**Dušan Beigott, uč. osn. šole
Sv. Lenart v Slovenskih goricah**

Moja mati. Naša srca so še mlada in vendar gori v njih plamen ljubezni do zlate mamice. Ona je luč, ki nas vodi v življenju. Če smo bolni nas neguje in bedi z nami pozno v noč. Vsak dan skrbi za nas otroke. Kadar kaj hudega storimo je žalostna. Na svetu so pa otroci, ki so izgubili zlato mamico. Nekateri otroci pa dobe mačhe, ki otrok nimajo rade. Grobovi, kjer spe prave mamice so bili že premnogokrat obliti z vročimi solzami obupa in žalosti. Majhno ljubezen do svoje mame imajo nekateri otroci, ki ne poznajo njenega srca. Toda, ko bodo bolj odrasli, bodo spoznali, da je njihov edini odkritosrčni in nesebični prijatelj mama. Kjer ni zlate mamice — je žalost doma.

**Zor Marija, uč. I. razr. mešč. š. pri
Uršulinkah v Ljubljani.**

MOJA MATI.

Ne najdem pravega izraza o ljubezni, katero izžareva na tihem moje nedolžno srce do zlate mamice.

Saj ona je, ki čuva od rojstva potek mojega čivljenja, ona v svoji nepopisni nesebičnosti že krmari moj bodoči življenski čolniček, ona že danes, ko sem

komaj 12 let star skupno s atekom išče in mi svetuje pot k moji bodočnosti. Mene veseli pred vsem tehnika, kateri se bodem posvetil z vso vnemo, čutil se bodem srečnega, ako bodem s pridnostjo in poštenostjo dosegel, da bodem moji dragi, zlati mamici na stara leta v ponos ter morebitno oporo.

Četudi je moja draga mamica izučena trgovka, gostilničarka in soproga privatnega uradnika, se vendar moja mati ne ustraši nikakega dela; če nam zboli dekla, gre ona sama v hleve, da pomolze krave, da nakrmi svinje, da nasiplje perutnini zjutraj krmilo, odkida gnoj, poriblje v soboto zvečer vsa tla, opere nam otrokom perilo, skrbno nas navaja v soboto zvečer k temu, da se okopljeva s sestrice, zamenjava perilo, a v nedeljo zjutraj pa najdem, ko si pomanem oči, zraven postelje skrbno položeno, očiščeno in zlikano praznjo obleko, da grem k sv. maši.

Ne morem se drugače izraziti, dokler sem še majhen, kako mojo mamico ljubim z vso otroško, nedolžno dušo ter ji želim mnogo, mnogo zdravja in sreče. Obljubljam ji, da bodem ostal vedno priden, in da ne bode našla nad menoj, česar me Bog obvaruj, nikakega razočaranja.

**Ivan Šalamon, učenec višje nar. šole
v Ločah pri Poljčanah.**

Moja mati! Moja mati mi je najdražji zaklad nad tem svetu. Materina ljubezen nas spremlja od zibelke do groba. Prva otrokova beseda je mati. Ona nas že v zgodnji mladosti uči lepega krščanskega življenja. Če smo bolni, nam stoji ob postelji, ter streže cele dneve in bdi vse noči. V nesreči in žalosti nas potolaži le naša dobra mati. Ako pomislimo nekoliko nazaj, se spomnimo koliko gorja in skrbi smo prizadeli naši ljubi mamici. Zelo prazno in tožno pa bo v hiši takrat, ko bodo v zemljo zagrebli našo ljubo mamico, zato vedno molim k ljubemu bogu, da bi še dolgo ohranil našo ljubo mamico.

Najlepše pozdrave stricu Maticu in vsem Jutrovčkom pošilja

**Ježek Majda, dijakinja I. d. razreda
drž. real. gimnazije v Kranju.**

MOJA MAMICA

Mamica, ime premilo!
ona meni osladilo
je najlepših mojih dni.
ali kadar bom dorastel,
mamica povrnem Ti.
ako res je mnogo bilo,
morda se posreči mi.
in srce bo moje srečno,
cvetja Ti na pot trosilo,
angel moj ostaneš večno!

Božo Kokotec, dijak I. razr. gimn.
v Kočevju.

MOJA MATI

Pesmi tihe kakor sanje
pela si mi ljuba mati.
Takrat ne, a zdaj vem zanje
s čim Ti morem poplačati.
Mati vem. Vse žrtve Tvoje
jaz vrniti Ti ne znam.
Sprejmi nekaj — srce moje
vso ljubezen — njo Ti dam!
Skromno vem, je to darilo,
ali mati, sprejmi ga,
tesno se Te bo oklenilo
delilo s Tabo pol gorjal

Godina Lidiya, dijakinja »Glasb. Mat.«
v Ljubljani.

Moja mati. Mati je solnce družine. Na vsem svetu je samo en človek, ki ve, česa otrok potrebuje; ta človek je mati! Prva je na nogah, ko pride jutro in poslednja zatisne zvečer trudne oči. Ona noč in dan skrbi za nas. Nihče še ni prečnil materine ljubezni. Zavedajmo se, da ji ne bomo mogli nikdar poplačati njene ljubezni. Čeprav je časih beseda trda, a v prsih ji bije zlato srce in ji bo bilo v ljubezni do nas do konca njenih dni.

Rode Kristina, uč. IV. razr.
Boštanj 20, p. Grosuplje.

Moja mamica! Moja mamica je moj najdražji zaklad, kar jih imam na svetu. Ona bi dala vse tudi življenje za svojega otroka. Če zbolim, čuje nad menoj njeno skrbno oko in me vedno vprašuje, ali me še kaj boli. Ona ima veselje s svojimi otroci, pa tudi žalost. Posebno letos, tare moja mamico, britka žalost. Vsako leto se skupno veselimo prihoda lepe pomladi, a letos je mamica tiha, skoraj brez veselja. Neka dne sem jo vprašala, zakaj se ne veseli lepe pomladi, a ona mi je de- ja-

la: »Ti ne veš, moj ljubi otrok, kaj se pravi imeti dva sinova pri vojakihi!« ni več mogla dalje govoriti, objela me je. Takrat sem videla, kako so se njene lepe oči, orosile in padli sta dve solzi kakor dva bisera, na moj obraz. Videla sem, kako ljubi nas otroke. Takrat sem pomislila, kaj bi bilo, če bi zlate mamice, ne imeli. Ubogi so oni otroci, ki nimajo mamice, kajti nihče jih nebo bolj ljubil, kakor ona. Zato ohrani ljubi Bog še mnogo mnogo let mojo zlato mamico! Zora Govejšek, učenka III. r. mešč. š., v Mežici.

Moja mama. Mama dela neprestano od zore do mraka, poleti in pozimi, ona nikdar ne počiva. Tudi ponoči mora vstajati, ker ima še majhne otroke. Najmlajša je Milka, ki jo ima zelo rada. Vse njeno trpljenje je posvečeno nam otrokom. Ona je nesebična in dobra. Nobeden mi ne bi mogel nadomestiti moje ljube mamice. Kadar bom velika, ji bom pomagala, da ne bo njej treba toliko delati. Bog daj moji mamici še mnogo zdravih let, da bi ji vsi vračali trud, ki ga je imela z nami.

Cvirn Mici, uč. V. razr.
Blanca ob Savi.

Moja mati. Mati je zaklad, ki ga moramo ljubiti. Kdor nima matere je nesrečen. Lahko imamo nešteto denarja in ako nimamo matere izgubimo vso srečo. Nekateri zaničujejo svojo mater, zato so nesrečni na tem svetu. Veliko jih je, ki zaslužijo denar in ko jih mati prosi, da naj ji dajo nekaj denarja, ji odgovorijo: »Saj sem si jih sam zaslužil!« Ne pomislijo pa na to, koliko denarja jim je že mati darovala. Jas pa bom skrbel za svojo mater do zadnjega diha.

Skala Anton, uč. ? razr.
vas Mladica, p. Semič.

Križanka

Vodoravno: 1. družinski član, 4. števniki, 6. stari Slovani, 8. večje kot vas, a manjše kot mesto, 10. jedilno orodje, 12. sanje, 14. dvojica, 16. domača žival, 18. zapora za vodo, 20. družinski član, 22. najljubši kraj, 24. čarovnija, 26. pomožni glagol, 28. staroslovanska pijača, 30. ptič, 32. soha, 34. vzklík, 36. otok v Jadranskem morju, 38. del ustne dupline, 40. svetopisemska oseba, 42. domača žival, 44. pijača, 46. rastlina, 48. darilo, 50. otok v Jadranskem morju, 52. nasprotno od vojne, 54. osebni zaimék, 56. mesto v Jugoslaviji, 58. bolesten izrastek, 60. poljska cvetica, 62. gora na Goriškem, 64. kovanje, 66. leseno orodje, 68. tisti, ki krađe, 70. rabimo pri šivanju, 72. veznik, 74. Italijan, 76. stran neba, 78. nikalnica (starejša oblika) 80. vas pri Domžalah, 82. egipčanski bog, 83. ruska reka, 86. nasprotno od vse, 88. rabimo pri šivanju, 90. otok v Jadranskem morju, 92. poljska cvetica, 94. imajo prežvekovalci, 96. trta, 98. pevski način, 100. osebni zaimék, 101. reka v Srbiji, 104. del telesa, 106. abesinski knez, 108. padavine, 110. veznik, 111. navpičen del suhe zemlje, ki moli v morje.

Navpično: 2. veznik, 3. števniki, 5. stari Slovani, 7. je na nekaterih rastlinah, 9. domača žival, 11. del obleke, 13. raj pri starih Slovanih, 15. skupina čebel, 17. tvarina, 19. del stavbe, 21. del dneva, 23. mesec, 25. izrek, 27. jokanje, 29. strelsko orožje, 31. sijaj, 33. kuhinjska zelenjava, 35. osebni zaimék, 37. vojna, 39. sočivje, 41. rabi voznik, 43. del rastline, 45. žalost, 47. raj pri starih Slovanih, 49. italijansko mesto, 51. pomožni glagol, 53. kmetijsko orodje, 55. nasprotno od vse, 57. se tvori pri gorenju, 59. vodna žival, 61. otok v Jadranskem morju, 63. jedilni pribor, 65. ograjen obdelan prostor, 67. časovna mera, 69. osebni zaimék, 71. egipčanska reka, 73. predpona v slovnici, 75. pripadnik divjega naroda, 77. strupena

	1	2	3		83	84	85		101	102	103		111	112
27		4		5		86		87		104		105		
28	29		6		7		88		89		106		107	
30		31		8		9		90		91		108		109
	32		33		10		11		92		93		110	
53		34		35		12		13		94		95		
54	55		36		37		14		15		96		97	
56		57		38		39		16		17		98		99
	58		59		40		41		18		19		100	
71		60		61		42		43		20		21		
72	73		62		63		44		45		22		23	
74		75		64		65		46		47		24		25
	76		77		66		67		48		49		26	
81		78		79		68		69		50		51		
82			80			70				52				

žival, 79. veznik, 81. ploskovna mera, 84. zaimék, 85. mesto v Primorju, 78. bolesta tvorba, 89. kazalni zaimék, 91. primorsko mesto ob Jadranu, 93. del sobe, 95. vrsta rastlinstva, 97. morska žival, 99. drugi papež, Petrov naslednik, 102. vrsta pesnitve, 103. veznik, 105. plod, 107. poslanec, 109. sad bukev, 112. osebni zaimék.

Lev Pušček:

Recept za dobro voljo

Malo tatkovnega molka,
malo maminega golka,
od Alenke ščepca cmere,
od Bogdančka pest zamere —
dobro zmešaj in prilij —
da bo volja le še bolja —
žlico brezovega olja.
Predno vse se pohladi,
daj na mizo. Za desert
lahko Murčkov daš koncert.

Za bistre glavice

REŠITEV

Petrček je imel 50 dinarjev, Pavla pa 30.